

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **DETOA Albrechtice s.r.o.**, IČ: 49100866, se sídlem Jiřetín pod Bukovou 6, zast. JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti žalované: **Státní energetická inspekce**, **ústřední inspektorát,** se sídlem Gorazdova 24, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2014, č. j. 051101813/461/14/90.220/Kr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2017, č. j. 5 A 118/2014 - 93,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2017, č. j. 5 A 118/2014 - 93, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústřední inspektorát, ze dne 17. 6. 2014, č. j. 051101813/461/14/90.220/Kr, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě částku 34.037 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Matznera, Ph.D., LL.M., advokáta.

IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 13.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Matznera, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Státní energetická inspekce, územní inspektorát pro Liberecký kraj, rozhodnutím ze dne 2. 4. 2014, č. j. 051101813/464/14/51.104, uložila žalobci pokutu ve výši 237.600 Kč za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v roce 2012 neoprávněně uplatnil výkupní cenu elektřiny ze svojí fotovoltaické elektrárny (dále též „FVE DETOA“) ve výši 12.650 Kč/MWh, ačkoliv měl správně fakturovat výkupní cenu ve výši 6.020 Kč/MWh, jelikož uplatňoval výkupní ceny platné pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010, avšak předmětná elektrárna byla uvedena do provozu až v roce 2011. Tím získal neoprávněný prospěch ve výši 237.580,71 Kč, včetně DPH, za dodané množství elektřiny ve výši 50,917 MWh. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítla.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze. Žalobce namítal, že ke spáchání správního deliktu nedošlo, neboť jeho elektrárna byla uvedena do provozu v roce 2010. Žalobce splnil všechny podmínky Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 ze dne 3. 11. 2009 (dále jen „cenové rozhodnutí č. 4/2009“), aby jeho elektrárna byla považována za uvedenou do provozu v roce 2010. Podle žalobce je ze všech důkazů zřejmé, že se tak stalo dne 29. 12. 2010. V ten den byla elektrárna připojena a započala fakticky dodávat elektřinu do sítě.

[3] Žalobce dále namítal, že měl být uplatněn § 17 odst. 1 zákona o cenách, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Žalobce byl v procesu zprovoznění elektrárny a uzavírání smluv zcela odkázán na provozovatele distribuční soustavy a do zasílaných návrhů smluv nemohl nijak zasahovat. Pokud tedy provozovatel distribuční soustavy identifikoval jeho elektrárnu jako zprovozněnou v roce 2010, tak žalobce byl v dobré víře, že tomu tak skutečně je. Sám Energetický regulační úřadu (ERÚ) na svých internetových stránkách zveřejnil dokument ze dne 27. 10. 2010, podle kterého se okamžikem uvedení fotovoltaické elektrárny do provozu rozumí pozdější z termínů získání účinné licence na výrobu elektřiny nebo data paralelního připojení výrobny k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobny do provozu s distribuční soustavou.

[4] Městský soud žalobu zamítl. Shledal, že pro určení okamžiku uvedení elektrárny žalobce do provozu je rozhodné cenové rozhodnutí č. 4/2009, které bylo účinné od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010. Podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 se u nově zřizované výrobny elektřiny nebo zdroje uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen. Zároveň podle bodu 1.2 tohoto cenového rozhodnutí „*výkupní ceny se uplatňují za elektřinu naměřenou a dodanou v předávacím místě výrobny elektřiny a sítě provozovatele distribuční soustavy nebo provozovatele přenosové soustavy*“.

[5] Z těchto ustanovení jsou podle městského soudu zřejmé dvě podmínky, které žalobce v roce 2010 nesplnil. Za prvé, jím dodaná elektřina nemohla být naměřena, neboť elektroměr byl osazen až 19. 1. 2011. Za druhé, žalobce žádnou podporu formou

výkupních cen v roce 2010 neuplatňoval. Tu uplatňoval až od 19. 1. 2011, jak je zřejmé i z jím vystavené faktury za leden 2011. Jeho elektrárnu nelze tedy již z tohoto důvodu považovat za uvedenou do provozu ve smyslu výše zmíněných ustanovení cenového rozhodnutí.

[6] Městský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 32 Cdo 1051/2015, podle kterého předpokladem vzniku nároku provozovatele výrobny elektrické energie využívající sluneční záření na výkupní ceny elektřiny stanovené pro rok 2010 cenovým rozhodnutím č. 4/2009 je skutečnost, že výrobce začal do konce tohoto roku v souladu s pravomocným rozhodnutím o udělení licence vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy. Tento předpoklad není splněn, jestliže byly dodávky prováděny toliko protiprávně, tj. bezesmluvně a bez připojení k dodávkám provedeného provozovatelem distribuční soustavy.

[7] Podle městského soudu na tomto závěru nic nemění poukaz žalobce na dokument ERÚ ze dne 27. 10. 2010, ze kterého má vyplývat, že dnem uvedení do provozu je připojení výrobny k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobny do provozu s distribuční soustavou. Podle městského soudu tento výklad předpisu provedený ERÚ není pro soudy závazný a městský soud se s ním neztotožnil. Navíc v dané věci ERÚ ani není kompetentním orgánem. Kompetentním orgánem pro kontrolu cenových předpisů, o nějž v nyní posuzované věci jde, je v souladu s § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, Státní energetická inspekce, s jejímž posouzením se městský soud ztotožnil. Stanovisko ze dne 27. 10. 2010 nemohlo podle městského soudu založit legitimní očekávání žalobce.

[8] Legitimní očekávání žalobce nemohlo potom založit ani rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014, č. j. 052105513/302/14/90.220/Ve, kde bylo ve skutkově obdobné věci rozhodnuto tak, jak se domáhá žalobce. Podle soudu však toto rozhodnutí nemohlo založit legitimní očekávání žalobce v roce 2012. Legitimní očekávání by mohlo být založeno pouze ustálenou správní praxí. Jedno rozhodnutí však netvoří správní praxi. Stejně tak nebylo založeno legitimní očekávání žalobce jako chráněné majetkové právo.

[9] Městský soud rovněž neshledal pro posouzení věci relevantním přechodné ustanovení zákona č. 330/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, které upravovalo připojování zdrojů do distribuční soustavy v roce 2011. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že došlo ke zproštění jeho odpovědnosti podle § 17 odst. 1 zákona o cenách. Žalobce se nemůže zbavit odpovědnosti tím, že proces připojování a uvedení elektrárny do provozu se děl zcela pod taktovkou jiného soukromého subjektu. Žalobce totiž musel vědět, kdy začal do distribuční sítě dodávat elektřinu, a mohl tedy dojít k závěru, kdy byly splněny podmínky cenového rozhodnutí č. 4/2009 pro uvedení jeho elektrárny do provozu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností.

[11] Stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně interpretoval bod 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009. Slovní spojení *„při uplatnění podpory formou výkupních cen“* a *"při uplatnění podpory formou zelených bonusů“* užitá v tomto ustanovení jsou hypotézami, které stanoví, v jakých případech se mají uvedeným ustanovením stanovené podmínky (dispozice) uplatnit. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobny do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy, v případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobny do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu (tzn. nikoliv i dodávat do elektrizační soustavy). Uvedená slovní spojení označená kurzívou (hypotézy) tedy stanoví, kdy bude k uvedení výrobny elektřiny do provozu postačovat jen získání licence a zahájení výroby (v případě podpory formou zelených bonusů) a kdy se pro uvedení výrobny elektřiny do provozu bude vyžadovat splnění ještě další podmínky - zahájení dodávky elektřiny do elektrizační soustavy (v případě podpory formou výkupních cen).

[12] Předpokladem zahájení dodávky elektřiny do elektrizační soustavy je z povahy věci existence vyrobené elektřiny. K zahájení dodávky elektřiny do elektrizační soustavy pak dojde v okamžiku, kdy elektřina vyrobená ve výrobně elektřiny poprvé „proteče“ předávacím místem z výrobny elektřiny do přenosové soustavy nebo do distribuční soustavy. Musí k tomu ovšem dojít v souladu s platnými právními předpisy, neboť neoprávněná dodávka do elektrizační soustavy je zákonem výslovně zakázána (§ 52 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona). K první dodávce elektřiny do elektrizační soustavy docházelo již v rámci procesu tzv. prvního paralelního připojení, jehož smyslem bylo odzkoušet možnost provozování výrobny paralelně s distribuční soustavou a zjistit, zda má výrobna správně nastaveny ochrany a zda její provoz negativně neovlivňuje provoz distribuční soustavy a jiné odběratele či výrobce. Nedílnou součástí procesu prvního paralelního připojení byla i realizace první dodávky elektřiny do soustavy. Bez ní by tento proces nemohl být po technické stránce úspěšně dokončen. Pokud tedy došlo k prvnímu paralelnímu připojení FVE DETOA s distribuční soustavou v roce 2010, musela být FVE DETOA uvedena do provozu v roce 2010.

[13] Stěžovatel dále nesouhlasí s hodnocením výkladového stanoviska ERÚ ze dne 27. 10. 2010 provedeného městským soudem. Předmětné stanovisko představuje autentickou interpretaci cenového rozhodnutí č. 4/2009, jehož je ERÚ autorem. Podle stěžovatele stanovisko ERÚ ve spojení s cenovým rozhodnutím č. 4/2009 vyvolalo legitimní očekávání stěžovatele ohledně splnění podmínek uvedení elektrárny do provozu. Stěžovatel také odkazuje na svoji dobrou víru, jelikož není zřejmé, z čeho by se dala dovozovat zaviněná nevědomost stěžovatele o tom, jaké výkupní ceny má správně účtovat, pokud jeho postup nebyl ve zřejmém rozporu s právními předpisy a naopak byl v souladu se stanoviskem ERÚ ze dne 27. 10. 2010.

[14] Pokud jde o rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2014, č. j. 052105513/302/14/90.220/Ve, ve kterém žalovaná ve skutkově obdobném případě dospěla k jinému závěru než v případě stěžovatele, městský soud se nevypořádal s námitkou, že tímto postupem došlo k porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Stěžovatel souhlasí s městským soudem, že rozhodnutí z roku 2014 nemohlo založit

legitimní očekávání stěžovatele v roce 2012. Ani tímto argumentem ale městský soud neřeší podstatu problému, kterým je porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

[15] Stěžovatel také namítá nepřiléhavost rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 32 Cdo 1051/2015, na posuzovaný případ. Rozsudek Nejvyššího soudu vychází z odlišného skutkového stavu, než jaký byl zjištěn v případě stěžovatele. K prvnímu paralelnímu připojení v případě posuzovaném Nejvyšším soudem došlo až v roce 2011. To má za následek, že k výrobě a legální dodávce elektřiny do distribuční soustavy v roce 2010 v uvedeném případě vůbec nedošlo. Podle Nejvyššího soudu lze legální dodávku elektřiny provést pouze na základě smlouvy. Legální dodávka elektřiny je však realizována i v rámci prvního paralelného připojení.

[16] Stěžovatel odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 151/2017 - 29, podle kterého v případě bioplynové stanice *„rozhodným kritériem pro určení tarifu vyplácené podpory - zeleného bonusu - (§ 3 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů) je schopnost bioplynové stanice vyrábět elektřinu z bioplynu jako obnovitelného zdroje energie*.“ Není přitom důvod, aby se stejný princip neuplatňoval i v případě podpory formou výkupních cen.

[17] V souvislosti se zrušením podpory pro výrobny nepřipojené do elektrizační soustavy ČR bylo novelou zákona o podpoře obnovitelných zdrojů energie provedenou zákonem č. 330/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých, stanoveno, že *„připojí-li výrobce elektřiny ze zdroje nepřipojeného do přenosové nebo distribuční soustavy uvedeného do provozu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona takový zdroj do přenosové nebo distribuční soustavy do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, právo na podporu podle dosavadních předpisů zůstává zachováno. Pro účely stanovení podpory se takový zdroj považuje za zdroj uvedený do provozu dnem, kdy došlo k jeho připojení k přenosové nebo k distribuční soustavě.*“ Na úrovni zákona tak bylo výslovně stanoveno, že dnem uvedení do provozu se rozumí den, kdy dojde k připojení k distribuční soustavě (nebo přenosové soustavě). Uvedená novela tak rovněž vyvrací závěry městského soudu o okamžiku uvedení výrobny do provozu vycházející z jím provedeného výkladu.

[18] Stěžovatel dále namítá, že rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Podle stěžovatele z rozhodnutí žalované ani z rozsudku městského soudu nelze zjistit, jak žalovaná a městský soud k závěru, že FVE DETOA byla uvedena do provozu až v roce 2011, dospěly, resp. na základě kterého právního předpisu takový závěr učinily.

[19] Stěžovatel nakonec namítá, že došlo k naplnění § 17 odst. 1 zákona o cenách, podle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

[20] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že v dostatečné míře a prokazatelně v rámci vedeného řízení odůvodnila výklad pojmu *„uvedení výrobny do provozu*“. K tomuto výkladu se vyjadřovala jak v průběhu vedeného správního řízení, tak i v rámci soudního řízení, přičemž jejímu názoru přisvědčil i městský soud v napadeném

rozsudku. Žalovaná proto opakuje, že pro splnění podmínek pro uvedení fotovoltaické elektrárny do provozu by musel stěžovatel „*vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen*“. Předpokladem splnění těchto podmínek, a tím i pro stanovení termínu uvedení FVE do provozu je podle žalované osazení výrobny elektřiny měřicím zařízením, přičemž měřicí zařízení nedělitelně souvisí s výrobou a především s dodávkou vyrobené elektřiny do distribuční soustavy. Pokud není instalováno měřící zařízení, nejedná se o legální dodávku [viz § 52 odst. 1 písm. b) energetického zákona].

[21] Žalovaná opakuje, že se nedomnívá, že by na základě domněnek stěžovatele mohlo vzniknout legitimní očekávání, jelikož už z jeho dřívější argumentace bylo evidentní, že si byl vědom definice okamžiku uvedení FVE do provozu, resp. toho, jaké jsou podmínky pro uvedení FVE do provozu. K tzv. výkladovému stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010 žalovaná doplňuje, že se v daném případě nejedná o výkladové stanovisko, neboť v roce 2010 ERÚ k jeho vydání neměl zákonné zmocnění, a tudíž se jedná pouze o anonymní článek k problematice uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu při splnění podmínek, stanovených pro období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 a uvádějící výrobce elektřiny v omyl tím, že se rovněž týkají roku 2010.

[22] K dalšímu tvrzení stěžovatele, že pokud došlo k prvnímu paralelnímu připojení jeho FVE k distribuční soustavě v roce 2010, musela být uvedena do provozu v roce 2010, protože k první dodávce elektřiny do elektrizační soustavy docházelo již v rámci procesu tzv. prvního paralelního připojení, žalovaná uvádí, že se žádném případě nejedná o dodávku energie ve smyslu uvedení do provozu podle cenového rozhodnutí č. 4/2009, jelikož případné následující dodávání elektřiny do sítě by probíhalo bez měřidla, tedy jako neoprávněná dodávka, a byl by tak popřen smysl § 52 odst. 1 písm. b) energetického zákona. Věcná podmínka cenového předpisu – vyrábět a dodávat elektřinu při uplatnění podpory ve formě výkupních cen v daném případě nebyla naplněna.

[23] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 2. 2018 odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016 - 102, kde zdejší soud ve skutkově obdobné věci dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Uložil přitom městskému soudu, aby se zabýval otázkou, zda spojení „uvedení do provozu“ připouští více možných výkladů, jakož i dalšími právními otázkami. Stěžovatel je přesvědčen, že napadený rozsudek městského soudu trpí stejnými nebo obdobnými vadami, jako rozsudek zrušený ve věci sp. zn. 9 As 333/2016.

III. Posouzení kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[25] Kasační stížnost je důvodná.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost, která by v případě důvodnosti byla již sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Pro nesrozumitelnost je pak rozsudek nepřezkoumatelný, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[27] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že z něj nelze zjistit, jak městský soud dospěl k závěru, že FVE DETOA byla uvedena do provozu až v roce 2011. Stejnou vadu pak spatřuje v rozhodnutí žalované.

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek městského soudu vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů nebo nesrozumitelnosti netrpí. Předmětem přezkumu v řízení před městským soudem byla otázka, zda FVE DETOA splnila podmínky pro uplatnění výkupních cen za elektřinu pro výrobny uvedené do provozu 2010. V posuzovaném případě z rozsudku městského soudu srozumitelně vyplývá, na základě jaké úvahy dospěl městský soud k závěru, že elektrárna nebyla uvedena do provozu v roce 2010, nýbrž v roce 2011, což je patrné z rekapitulace provedené v tomto rozsudku. Tím se napadený rozsudek městského soudu liší od rozsudku posuzovaného zdejším soudem ve věci sp. zn. 9 As 333/2016.

[29] Sám stěžovatel ostatně se závěry městského soudu v kasační stížnosti podrobně polemizuje. Nesouhlas stěžovatele s těmito závěry však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[30] Nepřezkoumatelnost nelze spatřovat ani v rozhodnutí žalované, jelikož také z něj je zřejmé, z jakých důvodů a na základě jakých skutkových okolností dospěla žalovaná k závěru, že FVE DETOA byla uvedena do provozu v roce 2011, a nikoliv v roce 2010.

[31] Jelikož rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný, Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou, zda lze FVE DETOA považovat za výrobnu uvedenou do provozu v roce 2010.

[32] Podle § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, ve znění účinném do 19. 5. 2010, *Úřad stanoví vždy na kalendářní rok dopředu výkupní ceny za elektřinu z obnovitelných zdrojů (dále jen "výkupní ceny") samostatně pro jednotlivé druhy obnovitelných zdrojů a zelené bonusy tak, aby a) byly vytvořeny podmínky pro naplnění indikativního cíle podílu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů na hrubé spotřebě elektřiny ve výši 8 % v roce 2010 a b) pro zařízení uvedená do provozu 1. po dni nabytí účinnosti tohoto zákona bylo při podpoře výkupními cenami dosaženo patnáctileté doby návratnosti investic za podmínky splnění technických a ekonomických parametrů, kterými jsou zejména náklady na instalovanou jednotku výkonu, účinnost využití primárního obsahu energie v obnovitelném zdroji a doba využití zařízení a které jsou stanoveny prováděcím právním předpisem (...)*

[33] Podle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v rozhodném znění, *maximální, pevné nebo minimální ceny platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží a jejich uplatnění mohou cenové orgány nebo místní orgány omezit dalšími věcnými, popřípadě časovými podmínkami.*

[34] V roce 2010 výkupní ceny elektřiny upravovalo cenové rozhodnutí č. 4/2009, které zároveň v bodě 1.9 obsahovalo definici dne uvedení do provozu nově zřizovaných výroben elektřiny. Při posouzení otázky, zda byla FVE DETOA uvedena do provozu v roce 2010 je nutné vycházet z tohoto právního předpisu, jelikož pokud by FVE DETOA podmínky uvedení do provozu platné v roce 2010 nesplnila, nemohla by být považována za uvedenou do provozu v roce 2010.

[35] Podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 platí, že u *nově zřizované výrobny elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*

[36] Rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny pro FVE DETOA ze dne 7. 12. 2010 nabylo právní moci dne 9. 12. 2010. Od 9. 12. 2010 tak je stěžovatel držitelem oprávnění k výrobě elektřiny ve FVE DETOA. Dne 31. 12. 2010 byl provozovatelem distribuční soustavy, společností ČEZ Distribuce, a. s., pod Č. 4120510776 vystaven „*Protokol o splněni technických podmínek pro uvedeni výrobny do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a. s.. zdroj do 100 kW*“, a to s účinky od 29. 12.2010. Protokol byl vydán na základě žádosti výrobce o první paralelní připojení výrobny k síti.

[37] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací předestřenou stěžovatelem v kasační stížnosti, podle níž slovní spojení „*při uplatnění podpory formou výkupních cen*“ a „*při uplatnění podpory formou zelených bonusů*“ užitá v bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 pouze stanoví, jaké podmínky uvedení výroben do provozu musí být splněny v rámci daného způsobu podpory výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, tj. buď při uplatnění podpory formou výkupních cen, nebo zelených bonusů. Zatímco tedy v případě, kdy výrobce bude uplatňovat nárok na podporu formou výkupních cen, bude dnem uvedení výrobny do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu

elektřiny vyrábět elektřinu a dodávat ji do elektrizační soustavy. V případě zvolení podpory formou zelených bonusů bude dnem uvedení výrobny do provozu den, kdy výrobce začal v souladu s licencí na výrobu elektřiny vyrábět elektřinu.

[38] Výklad provedený žalovanou a městským soudem by fakticky rozšířil okruh podmínek, které by výrobna elektřiny musela splnit, aby mohla být považována za uvedenou do provozu v roce 2010, a to aby vyráběná elektřina byla změřena (tj. byla by nutná instalace elektroměru) a došlo k jejímu výkupu na základě smluvního vztahu mezi výrobcem a provozovatelem distribuční soustavy o odkupu vyrobené elektřiny. Podmínku výroby a dodávání elektřiny je ovšem možné splnit i jiným způsobem.

[39] V rozsudku ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. 32 Cdo 1051/2015, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že podmínka dodávání elektřiny do elektrizační soustavy podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 nemůže být splněna jednáním, které není v souladu s právem: „*Splnění předpokladu realizace dodávek energie do elektrizační soustavy rozhodně není možno chápat jen technicky, jak prosazuje dovolatelka, nýbrž též v právním smyslu*; *musí jít o dodávky, které jsou realizovány v souladu s právem, nikoliv bez právního titulu či dokonce protiprávně. Dodávání elektřiny do elektrizační soustavy z povahy věci nutně vyžaduje souhlas a součinnost jejího provozovatele; ten by jen stěží mohl řádně plnit své funkce vymezené v § 25 odst. 1 energetického zákona, kdyby jakýkoliv subjekt připojený toliko pro odběr mohl bez jeho vědomí a souhlasu do sítě elektřinu i dodávat. Nemůže proto jít o faktické dodávky bez náležitého připojení k dodávkám do soustavy. Dodávky bez uzavřené smlouvy jsou ustanovením § 52 energetického zákona výslovně zakázány a jejich realizace je tudíž protiprávní*.“

[40] Nejvyšší soud dále shledal, že: „*Započetí s dodávkami elektřiny do elektrizační soustavy v průběhu určitého kalendářního roku, zakotvené jako podmínka aplikace cenového předpisu stanovícího výkupní ceny elektřiny pro tento kalendářní rok, je zcela logickým předpokladem podpory formou určitých výkupních cen, majícím oporu v zákoně. Hovoří-li zákon č. 180/2005 Sb. o výkupu vyrobené elektrické energie a uplatňuje-li dovolatelka nárok na určité výkupní ceny, nelze rozumně vycházet z toho, že by se tento výkup mohl realizovat bez současného prodeje z její strany a tedy bez dodávek této energie subjektu, který elektřinu vykupuje. Jak požadavek dodávání energie do sítě, tak požadavek, aby se tak dělo na základě licence, je v souladu se zněním a účelem zákona č. 180/2005 Sb. a tvoří s ním logický a přirozeně provázaný celek. Bod 1.9 cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009 tak ve skutečnosti žádné nové povinnosti nezakládá. Vyjadřuje v rovině cenové regulace, že k výkupu energie je třeba energii dodávat a je tak třeba činit legálně, a promítá v ní znění zákona plně v souladu s jeho smyslem. Jedná se tudíž spíše o technickou specifikaci stavu, v němž lze výrobnu považovat za uvedenou do provozu pro účely uplatnění podpory formou výkupních cen*.“

[41] Stěžovatel namítá, že podmínku „*vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy*“ lze splnit již realizací prvního paralelního připojení výrobny, při kterém dochází k ověření funkčnosti elektrárny, jehož součástí je také k vyrobení a dodání elektřiny do sítě. Podle komentáře k § 52 energetického zákona první paralelní připojení představuje legální neměřenou dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výroby: „*Jestliže měřicí zařízení nebylo instalováno, nesmí být dodávka realizována, ledaže si to provozovatel přenosové soustavy či provozovatel distribuční soustavy na straně jedné a*

zákazník, výrobce elektřiny nebo provozovatel distribuční soustavy výslovně ujednali. V praxi k takovým ujednáním dochází (na základě Pravidla provozování distribuční soustavy) zejména v procesu prvního paralelního připojení výrobny k distribuční soustavě, jehož součástí je také uskutečnění legální neměřené dodávky elektřiny do distribuční soustavy v rámci odzkoušení provozu výrobny." (EICHLEROVÁ, Kateřina et al. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. § 52).

[42] První paralelní připojení tedy nepředstavuje neoprávněnou dodávku elektřiny do elektrizační soustavy, což skutkové okolnosti posuzovaného případu odlišuje od případu posuzovaného Nejvyšším soudem ve věci sp. zn. 32 Cdo 1051/2015. V daném případě Nejvyšší soud posuzoval situaci, kdy první paralelní připojení v roce 2010 vůbec neproběhlo a dovolatelka byla v 2010 připojena k distribuční soustavě jen za účelem odběru, nikoli dodávek elektrické energie.

[43] Ve věci také nelze vycházet z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2017, č. j. 2 As 151/2017 - 29, na který odkazuje v kasační stížnosti stěžovatel, podle kterého v případě bioplynové stanice „*rozhodným kritériem pro určení tarifu vyplácené podpory -zeleného bonusu - (§ 3 odst. 1 zákona Č. 180/2005 Sb., o podpoře využívání obnovitelných zdrojů) je schopnost bioplynové stanice vyrábět elektřinu z bioplynu jako obnovitelného zdroje energie*." Uvedený rozsudek se vztahoval k jinému cenovému rozhodnutí ERÚ (č. 7/2011) a předmětem posouzení bylo, zda mohla být bioplynová stanice považována za uvedenou do provozu, pokud vyráběla elektřinu z konvenčního zdroje, tj. nikoliv podporovaným způsobem.

[44] Nejvyšší správní soud však považuje za nutné přihlédnout také ke stanovisku ERÚ ze dne 27. 10. 2010, označeném jako „*Uvedení obnovitelného zdroje energie do provozu a přiznání nároku na podporu*." Podle tohoto stanoviska z bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 vyplývá, že „*za den uvedení výrobny do provozu, pro účely stanovení rozhodného dne pro přiznání podpory (povinný výkup nebo zelený bonus) v souladu s odstavcem 1.9. cenového rozhodnutí ERÚ č. 4/2009, lze označit pozdější z termínů „účinná" licence na výrobu elektřiny a datum paralelního připojení výrobny k distribuční soustavě, které se dokumentuje vystavením Protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení výrobny do provozu s distribuční soustavou PDS*." Podmínka vyrábět a dodávat elektřinu ve smyslu bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 by tedy byla splněna již realizací prvního paralelního připojení poté, co provozovatel výrobny získal příslušnou licenci pro výrobu elektrické energie.

[45] Stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 představuje formu autentického výkladu právního předpisu, jelikož ERÚ je orgánem, který na základě zákonného zmocnění cenové rozhodnutí č. 4/2009 vydal. Autentickým výkladem je podle literatury (např. Večeřa, M., Dostálová, J., Harvánek, J., Houbová, D.: *Základy teorie práva*. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 65) takový výklad, který podává ten orgán veřejné moci, který vydal předpis, jehož součástí je vykládaná právní norma. Autentický výklad může být součástí pramene práva, který orgán veřejné moci vydal, a to např. v podobě definice obsažené v zákoně. Jen v takovém případě je obecně právně závazný (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2009, č. j. 2 Afs 51/2009 - 85).

[46] Jelikož dotčené stanovisko není součástí cenového rozhodnutí č. 4/2009, nelze mu připisovat obecnou právní závaznost. Při interpretaci bodu 1.9 cenového rozhodnutí

č. 4/2009 je však třeba k němu přihlížet, jelikož svědčí o účelu a smyslu tohoto ustanovení. Ačkoliv ERÚ získal výslovné zmocnění ke zveřejňování výkladových stanovisek k ustanovením právních předpisů v oblasti jeho působnosti [§ 17e odst. 1 písm. d) energetického zákona] až s účinností od 18. 8. 2011, stanovisko lze vnímat jako součást jeho pravomoci stanovovat výkupní ceny podle § 6 zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Pravomoc vydávat neformální výkladová stanoviska souvisí s normotvornou pravomocí a nevyžaduje zvláštní zákonné zmocnění. Nejedná se tedy v žádném případě o „anonymní článek", jak tvrdí ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná, ale o stanovisko ústředního orgánu státní správy k právnímu předpisu, který vydal na základě zákonného zmocnění.

[47] V této souvislosti také nelze přehlédnout, že ERÚ vydal dne 19. 2. 2018 výkladové stanovisko, které v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 333/2016 - 102, v plném rozsahu potvrzuje závěry uvedené ve stanovisku ze dne 27. 10. 2010 a ERÚ zde výslovně uvedl, že za datum uvedení výrobny do provozu v roce 2010 lze označit datum paralelního připojení výrobny s platnou licencí do distribuční soustavy.

[48] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené konstatuje, že podmínku „*vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy*" podle bodu 1.9 cenového rozhodnutí č. 4/2009 bylo možné naplnit také realizací prvního paralelního připojení výrobny do elektrizační soustavy.

[49] Důvodná je v této souvislosti také námitka, že stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 založilo legitimní očekávání stěžovatele. Princip ochrany tzv. legitimního očekávání je v judikatuře soudů České republiky v čele s Ústavním soudem uznáván jako součást souboru základních principů demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky), jakkoli jeho obsah a projevy – zejména v oboru práva ústavního v jurisprudenci Ústavního soudu – nelze označit za ustálené (blíže viz LANGÁŠEK, T. *Ochrana legitimního očekávání v judikatuře Ústavního soudu.* In Sborník z konference PF MU Dny práva 2008). Tento princip je v oboru správního práva úzce spojen s principy ochrany právní jistoty, spravedlivosti a předvídatelnosti aktů veřejné moci a důvěry v ně a s principem zákazu libovůle [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 ze dne 16. června 2015, N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb., podle kterého: „[p]*ro demokratický právní stát je charakteristický princip právní jistoty, spočívající mimo jiné v tom, že právní pravidla budou jasná a přesná a budou zajišťovat, že právní vztahy a jejich důsledky zůstanou pro adresáty pravidel předvídatelné. Závazky a sliby, které na sebe stát vezme vůči jednotlivcům, by měly být dodržovány (princip legitimního očekávání).*"].

[50] V rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 - 38, zdejší soud shledal, že: „*Ideovým základem konceptu ochrany legitimního očekávání je přesvědčení, že ti, kdo jednají v oprávněné důvěře v existující právo, resp. v právo, jak se jim s přihlédnutím k okolnostem a dobré víře obsahově jeví, by neměli být zklamáni ve svých očekáváních, že v souladu s právem jednají a že jejich jednání také právo demokratického právního státu nakonec poskytne svou ochranu. V nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou*

v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnicí, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy."

[51] Legitimní očekávání tedy nezakládá pouze ustálená správní praxe, ale může jej založit i jiná forma jednání správního orgánu, která v adresátech veřejné správy vyvolá očekávání, že jednají v souladu s právem, a že jejich jednání bude poskytnuta právní ochrana. V posuzovaném případě stanovisko ERÚ ze dne 27. 10. 2010 vyvolalo ve svých adresátech očekávání, že pokud bude do konce roku 2010 provedeno první paralelní připojení výrobny elektřiny při současném získání platné licence, budou mít nárok na výkup elektřiny za příslušnou cenu, na čemž s ohledem na výše uvedené nic nemění ani skutečnost, že ERÚ neměl v době vydání stanoviska výslovné zákonné zmocnění tato stanoviska vydávat. Stěžovatel tedy měl legitimní očekávání, že splnil podmínky pro uvedení FVE DETOA do provozu v roce 2010. Pokud se stěžovatel tímto stanoviskem řídil, nemůže být za toto jednání postihnut ze strany jiného orgánu, který je však součástí téže státní moci, za spáchání jiného správního deliktu.

[52] Nedůvodnou však Nejvyšší správní soud shledal námitku, že městský soud se nesprávně vypořádal s rozhodnutím žalované ze dne 22. 4.2014, č. j. 052105513/302/14/90.220/Ve. Stěžovatel zde souhlasí s městským soudem, že rozhodnutí z roku 2014 nemohlo založit legitimní očekávání stěžovatele v roce 2012. Namítá však, že podstatou problému je porušení § 2 odst. 4 správního řádu, přičemž městský soud přesvědčivě nezdůvodnil, proč podle něj k porušení uvedeného ustanovení v důsledku rozdílného rozhodování v obdobné věci nemohlo dojít.

[53] Tato námitka logicky nemůže být důvodná již z toho důvodu, že napadené rozhodnutí předchází vydání rozhodnutí, na které stěžovatel odkazuje. Napadené rozhodnutí proto nemůže být postiženo vadou spočívající v tom, že žalovaná následně ve skutkově obdobném případě rozhodla jinak. Tímto způsobem nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv stěžovatele, a městský soud nepochybil, pokud se touto otázkou nezabýval.

[54] Nedůvodná je také námitka stěžovatele, že zákon č. 330/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 180/2005 Sb., výslovně stanovil, že dnem uvedení zdroje do provozu se rozumí den, kdy dojde k připojení k distribuční soustavě (nebo přenosové soustavě). Jak správně v napadeném rozsudku konstatoval městský soud, tato novela se týká zdrojů připojovaných k distribuční soustavě v roce 2011. Nelze z ní proto dovozovat žádné závěry k podmínkám připojení zdrojů v roce 2010.

[55] Stěžovatel nakonec namítal, že by na věc měl být aplikován § 17 odst. 1 zákona o cenách, ve znění účinném od 18. 11. 2009, podle kterého „*Právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*." Tato námitka je však s ohledem na závěry vyslovené v tomto rozsudku bezpředmětná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[56] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek městského soudu. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány podmínky pro zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], zdejší soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, a to jak v řízení před městským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti.

[58] Náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za 8 úkonů advokáta. Za následující úkony advokáta náleží stěžovateli náhrada nákladů v plné výši [§ 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.]: 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) podání žaloby, 3) replika k vyjádření žalované ze dne 25. 9. 2014, 4) doplnění repliky ze dne 14. 4. 2015, 5) vyjádření ze dne 4. 4. 2016, 6) doplnění žaloby ze dne 30. 5. 2016, 7) účast na jednání před soudem. Za tyto úkony náleží stěžovateli odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. celkem 21.700 Kč. Vyjádření ze dne 27. 11. 2015 hodnotil Nejvyšší správní soud jako úkon, za který náleží odměna ve výši jedné poloviny, tj. 1.550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu], jelikož jeho obsah se převážně shodoval s vyjádřením ze dne 14. 4. 2015. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tyto úkony ve výši 8 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna zástupce za řízení před městským soudem činí 25.650 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), na 31.037 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 34.037 Kč. Za vyjádření ze dne 27. 10. 2017 Nejvyšší správní soud stěžovateli náhradu nákladů nepřiznal, jelikož se jedná pouze o shrnutí dosavadní argumentace stěžovatele přednesené v rámci soudního jednání, a odměna za tuto službu je tedy zahrnuta v úkonu účast na soudním jednání.

[59] Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5.000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za 2 úkony advokáta: 1) podání kasační stížnosti, 2) doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 2. 2018. Za tyto úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] náleží stěžovateli odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna zástupce za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 6.800 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) na 8.228 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 13.228 Kč. K plnění soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu